

de arbejdsløse saavel i Form af Hjælp til de arbejdsløses Institutioner som til de fri Fattiggasser, er det, fordi vi virkelig nære den Overbevisning, at det er muligt at tilvejebringe et Flertal — i alt Fald i dette Ting — for disse Forslag. Jeg skal kun her særlig holde mig til det Forslag, der er stillet fra vor Side, vedrørende et Beløb af 600,000 Kr. af Statens Midler til Anvendelse af de fri Fattiggasser ude omkring i vore Kommuner. Forholdet er jo dette, at man fra Landkommunernes Ledelses Side alt for længe siden har indset det saavel humane som fornuftige i fra Kommunerne at yde Hjælp til de fattige, der ere uden for det offentlige Fattigvæsen. Vi have Landkommuner her i Landet, hvor man end ikke har en eneste fattig under Fattigvæsenet. Det taler til Ære for mange af de danske Landboere og tjener til Ære for mange af de kommunale Raad ude omkring i Landet, at de ikke alene af humane, men vel ogsaa af økonomiske Grunde have indset det formaals-tjenlige i at yde Hjælp til de fattige uden samtidig at tage deres Æresfølelse og Selvstændighedsfølelse fra dem ved at fragte dem deres borgerlige Rettigheder. I Byerne var det for faa Aar siden ret almindeligt, at der overhovedet ikke ydedes noget Tilskud, og naar man i de senere Aar er kommet ind paa at yde Tilskud til de fri Fattiggasser, er i Reglen dette Tilskud saa ringe, at det aldeles ikke sætter de vedkommende fri Fattiggasser i Stand til at løse de store og mangesidige Opgaver, de have. Jeg nærer imidlertid ingen Tvivl om, at hvis Rigsdagen her maatte bevilge det Beløb, der er Tale om, lidt mere helst, vil man omkring i de større Kommuner med nogen Virkning kunne appellere til Byraadene og til den konservative Bestanddel af samme og formaa dem til at yde et ekstraordinært Tilskud til de fri Fattiggasser.

Der er af det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) slaaet paa den stærke Indvandring fra Landet til Byerne, slaaet paa, at man maaske havde været for letsindig med at vandre ind fra Landet til Byerne. Maa jeg hertil svare, at det er jo ret naturligt, at Folk, der leve under slette sociale Vilkaar, søge at finde det Sted, hvor de lettest kunne komme ud af det, og det er jo ret naturligt, at Fædre med stor Familie søge til Byerne, navnlig i de gode Tider. Jeg vil yderligere svare, at der er en Del af Venstrepressen, ikke den radikale, men en anden Del, som her har gjort urimelig Skade, som har lokket Hundreder

og atter Hundreder af stakkels fattige Mennesker til Byerne, uden at de have kunnet finde Arbejde der. Jeg skal nævne et Blad, „Skanderborg Amts Avis“, af hvilken det ærede Medlem for Skjoldlev (J. Nielsen) har været Redaktør indtil for nogle Aar siden. Under hans Redaktørvirksomhed stod der i Bladet Artikler til læse, af hvilke Landarbejderne maatte faa den Tro, at enhver Arbejder i Byen med Lethed tjente sine 12—14 Kr. om Dagen, for Murere, Tømrere og Cigarmagersvendens Vedkommende blev Daglønnen mindst 20 Kr. Men naar nu Smaafolk omkring paa Landet, der ikke have Begreb om, hvordan Forholdene ere, læse saadanne usandfærdige Artikler, er det da underligt, at disse Mennesker pakke deres Tøj sammen i en Bylt og med Kone og Børn drage til Byen for at faa Del i de gode Vilkaar i Byerne? Og ere de komne dertil, komme de vanskeligt derfra igen. Det første, de gøre, er da at henvende sig til de velgørende Institutioner, og de hjælpe dem vel en Tid. De henvende sig til de fri Fattiggasser, og de 3 fri Fattiggasser i Aarhus have hjulpet mange af disse Mennesker, som paa denne Maade ere blevne lokkede til Byen under Foregivende af, at Arbejderne der skulle leve under næsten paradisiske Forhold. Jeg beder derfor de ærede Medlemmer, der høre til den Side af Pressen eller have Indflydelse paa den, om at advare imod den Forestilling, at Arbejderne i Byerne leve i Velstand og under saadanne Vilkaar, at de, der faa Del deri, komme ind i lutter Velvære. Det vilde maaske bidrage til at afholde en stor Del Landarbejdere fra at drage ind til Byerne. Jeg har den Ære at være Formand for de fri Fattiggasser i Aarhus, idet de 3 fri Fattiggasser der have dannet en samlet Organisation. For disse Fattiggasser gælder det, at den Hjælp, der er udredet i de sidste Aar, for en væsentlig Del er udredet til Folk, som ikke i 5 Aar have haft fast Bopæl i Aarhus, det er naturligt, at de fri Fattiggasser ikke afslaa at hjælpe Folk, der lide Savn. At sige til dem: I faa ikke Hjælp, fordi I ikke have boet 5 Aar i Byen, vilde ikke alene være ulovmedholdeligt, men grundig uretfærdigt. Vi have altsaa ydet saadan Hjælp, og saa vidt jeg har kunnet skønne af de Regnskaber, jeg har haft Lejlighed til at se igennem, er det henvendt 43 pCt. af dem, der have faaet Hjælp, der have Forsørgelsesret i Landkommuner, saa at en Del af de Beløb, man har ydet til de fri Fattiggasser i den Tro, at de skulle ydes til